

LEES JE MOBIEL

Alsjeblieft!
Een gratis
fragment uit de
verhalenbundel
DraaiSTUK!

Buddy Tegenbosch

Mijn nacht met Vedder

VAN GOOR

Synopsis

Het is midden in de nacht wanneer Vedder op het slaapkamerraam van Noor klopt voor een roadtrip op zijn Harley. Noors vader is onlangs overleden en ze weet niet goed hoe ze met dit verlies om moet gaan. Vedder ziet dit en besluit iets voor haar te doen. Natuurlijk doet hij dit op een manier die alleen hij kan bedenken.

Tijdens de roadtrip leert Noor niet alleen Vedder, maar ook zichzelf beter kennen. En hoewel de twee nogal van elkaar verschillen, ontstaat er een hechte vriendschap. Het wordt een nacht om nooit te vergeten.

Toen we boven aankwamen, begreep ik meteen waarom Vedder voor deze route had gekozen. Aan de andere kant van de heuvel strekte de stad zich voor ons uit. Lichtjes glinsterden en twinkelden alsof ze afwisselend aan- en uitgingen. Met de laatste paar passen naar boven leken ze uit de diepte te verrijzen. Het was een onwerkelijk beeld, een scène uit een film, niet uit mijn leven.

‘Dit is inderdaad best de moeite waard,’ zei ik tegen Vedder die naast me was komen staan.

In stilte liet ik mijn blik over de stad gaan. Mijn stad, de plek waar ik was geboren en opgegroeid en die ik nog nooit op deze manier had bekeken. Ik herkende de drie woontorens in het centrum, een stuk naar rechts de Joriskerk met zijn verlichte

koepel, het stadhuis, het voetbalstadion en helemaal aan de horizon het ziekenhuis. Onze buurt moest daarnaast liggen.

‘Hier ben je dus al honderd keer geweest?’

‘Minstens,’ antwoordde Vedder.

‘Doe dat ding met die jas nog eens.’

Vedder grinnikte en spreidde zijn jas op de grond. Ik ging zitten. Vedder plofte naast me in het gras.

‘Waarom ken ik deze plek niet? Waarom zijn deze heuvels me nooit opgevallen? Ik bedoel, als je vanuit hier de hele stad kunt overzien, dan moet je vanuit de stad toch ook deze top kunnen zien liggen?’

‘Dat zou je denken,’ antwoordde Vedder.

‘Maar als je goed kijkt zie je vooral de gebouwen die boven de rest uitsteken. Vanuit die flats zie je deze afvalbergen liggen, vanaf de straat zijn ze niet te zien.’

‘Hoe heb jij ze dan gevonden?’

‘Ik kwam er toevallig een keer langs toen ik met de motor aan het toeren was.’

‘Je doet dit vaker?’

‘Maar nooit met een prachtige dame achterop.’

Ik keek Vedder even onderzoekend aan, maar kon uit zijn brede glimlach niet opmaken of hij de waarheid sprak of me voor de gek hield. Ik richtte mijn blik weer op het uitzicht. ‘Het lijkt niet echt,’ zei ik. ‘Het is gewoon raar dat je de hele stad in één blik kunt vangen.’ Ik spreidde mijn armen. ‘Daar liggen duizenden en duizenden mensen te slapen.’

‘Of te woelen. Of tv te kijken. Of ruzie te maken,’ vulde Vedder aan.

‘Dat is toch niet voor te stellen?’ zei ik.

‘En precies dat vind ik nou zo prettig aan deze plek.’

‘Wat? Dat je geen mensen ziet?’

‘Dat je afstand kunt nemen,’ zei Vedder.

‘Maar dan echt.’ Hij keek me aan. ‘Ken je dat gevoel dat iets soms te dichtbij komt? Dat een gevoel zo groot wordt dat je het niet aankan?’

Wat was dat nu voor vraag? Natuurlijk

kende ik dat. Ik hoefde maar aan papa te denken en ik werd overspoeld.

‘Sorry,’ mompelde Vedder.

Was het zo duidelijk aan me te zien?

‘Als ik hier ben, maak ik me automatisch minder druk dan daarbeneden,’ ging hij verder. ‘Ik ga vanzelf relativeren, afstand nemen. Ook van mezelf, van hoe ik in mijn vel zit. Het is maar een gevoel. Het is niet wie ik ben. Zoiets denk ik dan.’

Ik begreep wat Vedder zei, maar ik vroeg me af of ik ooit zo over papa kon denken. En of ik zo wilde denken. Ik wilde geen afstand nemen en tegelijkertijd snapte ik dat het niet voor altijd zo door kon gaan, dat was niet gezond. ‘Ik weet het niet,’ zei ik. ‘Soms is het verdriet zo groot dat ik bang ben dat ik er nooit meer uit zal komen, dat ik nooit meer de Noor van vroeger zal worden.’

‘Die zul je ook nooit meer worden.’

Die uitspraak zou me woest hebben kunnen maken, maar gek genoeg gebeurde

dat niet. En dat was niet omdat ik mijn best deed om me in te houden, nee, ik was gewoon niet kwaad. Ik weet niet hoe Vedder het voor elkaar kreeg, maar op de een of andere manier gaven zijn woorden me zelfs rust. ‘Misschien ben ik wel depressief,’ mompelde ik.

‘Je bent niet depressief.’

‘Hoe weet jij dat nou?’

‘Omdat ik dat weet.’ Vedder zei het zo kalm dat de boosheid die even was opgelaaid, meteen weer ging liggen.

‘Je bedoelt dat je ervaring hebt met depressies?’ Ik had wel eens gehoord dat één op de vijf mensen ooit te maken krijgt met een depressie. Ik keek naar de stad. Hoeveel mensen woonden er gemiddeld in een huis? Drie? Vier? Dat betekende dat in de helft van die huizen iemand depressief zou worden.

‘Er is een schrijver die precies goed heeft beschreven wat een depressie is,’ zei Vedder.

‘Ken ik hem?’

‘Haar,’ antwoordde hij. ‘Je hebt de hele reeks gelezen.’

‘Welke reeks?’

Vedder glimlachte. ‘Die van Harry Potter.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Wat?’

‘Dat ik die gelezen heb.’

‘Gokje,’ antwoordde Vedder.

Hij had gelijk. Ik had de reeks gelezen. Verslonden.

‘Was Harry depressief?’ vroeg ik en ik ging in mijn hoofd alle zeven boeken af. ‘Je bedoelt als hij aan zijn ouders denkt?’

‘Nee, dan is hij verdrietig. En eenzaam. En boos.’

Dat laatste woord bleef hangen. De dagen na de uitvaart toen het tot me doordrong dat papa echt nooit meer terug zou komen, dat ik hem nooit meer iets zou kunnen vragen, dat hij nooit meer irritant zou neuriën als hij een klusje in huis aan het doen was, dat hij me nooit meer iets zou

uitleggen over sterren en planeten, toen was ik ook boos geweest. En niet een klein beetje. Maar hoe word je boos op iemand die er niet meer is, iemand die midden in de nacht een hartstilstand heeft gekregen? Als hij nou achter het stuur in slaap zou zijn gevallen en tegen een boom was gereden, had ik tenminste nog een reden gehad om kwaad te zijn. Maar papa was gewoon niet meer wakker geworden. Daar kon hij toch ook niks aan doen? Waarom was ik dan zo boos?

‘Waar hadden we het ook alweer over?’ vroeg ik.

‘Over Harry Potter en depressies. Het is altijd gezellig kletsen met mij,’ antwoordde Vedder.

‘Wanneer is Harry dan depressief?’

‘Hij is het niet, hij vecht ertegen.’

‘Tegen een depressie?’

Vedder keek me aan. ‘Tegen een dementor.’ Hij fluisterde het laatste woord alsof hij het niet hardop durfde uit te

spreken. ‘Bijna iedereen denkt dat je je heel rot voelt als je depressief bent of dat je intens verdrietig bent, maar een depressie is iets heel anders. Het maakt je doodmoe. Het zuigt je leeg, helemaal leeg, totdat er niks overblijft. Geen kleur, geen gevoel, geen energie. Niks.’

‘Precies wat een dementor met je doet,’ mompelde ik.

‘Rowling moet zelf ook depressief zijn geweest, dat kan niet anders. De metafoor van de dementor heeft ze zo treffend beschreven. Ik kon het in het begin niet lezen.’

Ik probeerde me voor te stellen hoe het was om niks te voelen. De passages met de dementors had ik altijd akelig gevonden. Maar ik had ze ook altijd als personages gezien. Als wezens die je kon ontwijken of zelfs verslaan. Maar wat als dat niet lukte? Wat als de dementor in jezelf zat en er geen ontkomen aan was?

‘Dus je herkende het?’

‘Het gaat nu niet om mij,’ antwoordde Vedder. ‘Dit is jouw nacht.’

‘Dat is prima, meneer de romanticus, maar als dat zo is dan beslis ik nu dat ik het over jou wil hebben.’ Ik dacht even na hoe ik verder zou gaan. Ik had een goede ingang nodig, want Vedder wilde duidelijk niet over zichzelf praten. ‘Oké, even een paar stappen terug. Je hoorde mij in de kantine zeggen dat ik niet vergeten wilde worden. Je wist dat ik het niet over mezelf, maar over mijn vader had en dat ik bang was de herinnering aan hem te verliezen. En toen dacht je...’ Ik stakte. Niet omdat ik niet meer wist wat ik wilde zeggen, maar omdat ik opeens de woorden niet meer uit mijn keel kreeg. Dat had ik even niet zien aankomen.

Vedder plukte aan het gras.

‘Ik weet niet precies hoe je je zin wilde afmaken,’ zei hij. ‘Maar zo is het ongeveer gegaan, ja. *Iemand is pas echt dood als er niemand meer is die aan hem denkt*, dat had ik

ooit ergens gelezen. Ik wilde een plek voor je creëren waar je je vader kon gedenken.’ Vedder snoof en schudde toen zijn hoofd. ‘Nee, dat is hoe ik zou willen dat het gegaan is. Ik zal je zeggen hoe het echt ging.’ Hij haalde een hand door zijn haar. ‘Je weet hoe computers werken?’

‘Computers?’ Mijn stem klonk hees.

‘Computers zijn binair. Het zijn combinaties van enen en nullen. Het is ja of nee, aan of uit. Een andere mogelijkheid bestaat niet. Nou, zo zie ik mezelf ook. Ik ben binair. Ik ben een één of een nul. Ik sta aan of ik sta uit. Het is nooit een beetje, het is eerder alles of niets.’

‘Oké,’ mompelde ik, al had ik geen idee waar hij naartoe wilde.

‘En als ik aansta, dan sta ik ook echt aan. Voor een langere periode. Soms dagen, meestal weken. Ik slaap nauwelijks, ben constant dingen aan het bedenken en ze aan het uitvoeren. En als je weinig slaapt, doe je ook wel eens iets wat je beter niet

had kunnen doen. En helaas gebeurde dat steeds vaker. Er moest iets veranderen. Daarom nam ik me voor dat als mijn interne schakelaar de volgende keer op ‘aan’ zou springen, ik me zou moeten bezighouden met iets groots. Iets wat me wekenlang in beslag zou nemen. Iets wat al mijn tijd zou opslokken, zodat ik niet de kans zou krijgen om... nou ja... om te ontsporen, zeg maar. Alleen wist ik heel lang niet wat ik zou moeten gaan doen. Totdat jij weer op school verscheen. Je weet wel... na...’

‘Na de uitvaart,’ vulde ik aan.

‘Meteen toen ik je zag, wist ik dat ik iets voor jou moest maken. En ik wist ook wat. Het enthousiasme in je stem, die blik toen je tijdens kunstgeschiedenis had verteld over Da Vinci en *Het Laatste Avondmaal*, wat je vader erover gezegd had... ik was het niet vergeten. Diezelfde middag nog ging ik op zoek naar een geschikte plek en drie dagen later vond ik die verlaten boerderij. Ik wist

dat het een hele klus zou worden, dat het eigenlijk onmogelijk zou zijn. En dat was precies de bedoeling. Ik ben meteen aan de slag gegaan.’

Als Vedder het zo uitlegde, klonk het bijna logisch. Toch snapte ik het niet. We waren nooit echt close geweest, hij leek niet in mij geïnteresseerd. In niemand eigenlijk. Vedder was nogal op zichzelf. En dan opeens deze nacht.

‘Hoe is jouw band met je ouders eigenlijk,’ vroeg ik. Ik zag hoe Vedder schrok. Hij trok zijn knieën op en sloeg zijn armen eromheen. Hij bleef zo lang stil dat ik al geen antwoord meer verwachtte toen hij begon te praten.

‘Die band is niet geweldig. Mijn vader is vaak op reis voor zijn werk. En als hij wel thuis is, dan is hij er nog steeds niet echt. Ik bedoel, hij bemoeit zich niet met ons. Niet met mijn moeder, niet met mijn broertje en al helemaal niet met mij. Ik heb dat altijd normaal gevonden. Totdat ik bij vriendjes

ging spelen. Als hun vader thuiskwam, kregen ze een knuffel of gingen ze stoeien. Er werden geïnteresseerde vragen gesteld. Mijn vader stelde me nooit een vraag, behalve als hij iets kwijt was. En ik kan me niet herinneren dat hij me ooit heeft aangeraakt. Wat hem betreft hadden we er net zo goed niet kunnen zijn.' Vedder haalde zijn schouders op. 'Het maakt niet uit wat ik doe. Ik word nooit beloond en ik krijg nooit straf. Het kan hem gewoon niet schelen.'

Een vader die zich niet met je bemoeide... een paar maanden geleden was het nog mijn ideaalbeeld geweest. 'En je moeder?' vroeg ik.

Vedder zuchtte. 'Mijn moeder is nogal druk met zichzelf. Daar kan ze niks aan doen. Laat ik zeggen dat ze niet de meest stabiele persoon is. Het enige wat ik echt met haar kan delen is mijn medicatie.' Vedder lachte, het klonk onnatuurlijk.

Ik probeerde het me voor te stellen:

een ongeïnteresseerde vader en een labiele moeder. Het was zo'n beetje het tegenovergestelde van ons gezin. Zelfs nu was mijn moeder er voor me. Ze had het zwaar, net als ik, maar ze was er.

‘Je gebruikt medicatie?’ vroeg ik.

Vedder maakte een wegwerpgebaar.

‘Genoeg over mij.’

‘Maar...’

‘Serieus, ik wil het niet over mezelf hebben. Oké?’ Vedder klonk geprikkeld.

‘Oké,’ mompelde ik.

We zwegen. Ik wilde nog veel meer van hem weten, maar ik had de verkeerde vraag gesteld. En Vedder had de deur dichtgesmeten. Terecht.

Ik keek naar de stad. Zou papa het nu ook zo zien? Zou hij vanaf een afstand op ons neerkijken? Zou hij me in de gaten houden? Gewoon een beetje op me letten, zoals hij zijn hele leven gedaan had?

‘Sorry.’

Vedder keek verbaasd op. ‘Waarvoor?’

‘Voor die vraag over je medicatie,’ antwoordde ik. ‘Jij vertelt iets persoonlijks over je ouders en als reactie vraag ik naar je medicatie.’

‘Ja, dat sloeg inderdaad nergens op.’
Vedder glimlachte.

‘En nu?’ vroeg ik.

‘Nu de graffiti af is, bedoel je?’

Ik was er al niet meer verbaasd over dat Vedder maar een half woord nodig had.

‘Niks,’ antwoordde Vedder. ‘Het is af en dat is prima. Het had ook niet veel langer moeten duren.’

Ik knikte. De schakelaar stond op het punt van omklappen. •

Vond je dit fragment leuk?
Lees dan het hele boek
en leen het bij de bieb!

Wil je liever een ander
fragment proberen? Lees
de andere fragmenten via
jeugdbibliotheek.nl/stuk

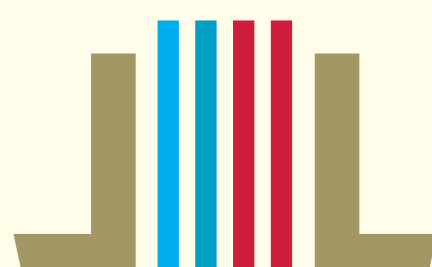

Colofon

©2022 De Leescoalitie, Buddy Tegenbosch en Van Goor

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.leesstuk.nl

De Leescoalitie